

מתוך הקדמת המחבר: ועיניכם תראינה בניים בני בני כשתילי זתים סביב לשלחנם,
חכמים ונבונים, ובתים מלאים כל טוב, גם עושר גם כבוד לא יסופו מזרעכם

גליון

זרע שמשון המבואר

פרשת חיי שרה

אות א

דרוש מתוך הספר המסוגל 'זרע שמשון' שחברו הגאון המקובל

האלוקי חסידא קדישא רבנו שמשון חיים ב"ר

נחמן מיכאל נחמני ולה"ה

מח"ס 'זרע שמשון' ו'תולדות שמשון'

שחי לפני כ-300 שנה בתקופת האור החיים' ומקום קברו לא נודע

והבטיח שהלומד בחידושויו וספריו יזכה לישועות בבניו ומוזוני

נלב"ע ו' אלול תקל"ט

דרוש מנוקד ומבואר בתוספת ציונים והארות

יו"ל על ידי מוסדות זרע שמשון

שע"י האיגוד העולמי להפצת תורת זרע שמשון

**הוצאת והפצת קונטרס
'זרע שעשון העבואר'
לזכות**

**התנרס הנכבד
החפץ בעילום שמו**

**זכות העחבר
ברכותו והבטחותו**

יעעדו לו להחברך בכל געשוי ידיו
ויעלא ה' כל עשאלות לבו לטובה ולברכה
לראות תמיד שפע ברכה והצלחה
ויקוים בו ברכת העחבר
'ועיניכם תראינה בניס בניס
כשתילי זיתים סביב לשולחנכם
חכמים ועבנים בתים עלאים כל טוב
גם עושר גם כבוד.

**לשוחפות של ברכה בכל עת
מוקד זרע שעשון**

ארץ ישראל 02-80-80-500
ארה"ב 347-496-5657

**יו"ל ע"י האיגוד העולמי
להפצת תורת
'זרע שמשון'**

לקבלת הגיון נא לשלוח למייל:
zera277@gmail.com

ארה"ב

הרב מנחם בנימין פאסקס
ZERA SHIMSHON
C/O B PASKESZ 1645 48 ST
BROOKLYN NY 11204
347-496-5657
mbpaskesz@gmail.com

ארה"ק

הרב ישראל זילברברג
05271-66450

נתן לשלוח תרומות והנצחות
לזכות ולע"ג ולקחת חלק בהוצאות
והפצת המליונות והספרים.

נתן להפקוד בבנק מרענטל (17) סניף 635
מספר השבץ 71713028 ע"ש זרע שמשון,
כמו מן נתן לתרום בכרטיס אשראי

וזכות הצדיק ודביו תורתו הקדושים יגן מכל
צרה וצוקה, ויושפע על הלומדים ועל המסיעים
כני חיי ומזוני ועל טוב סלה
כהבטחות
בהקדמת ספריו.

הודעה ובקשה!

השתדלנו להעמיק ברבתי רבנו ולבארם כראוי עד היכן שמשנת ידיו, אולם דברי רבנו עמוקים מני ים ואין כבודנו כלל להתגדר ולומר שהשגנו את עומק דבריו והעיונו, ובודאי לא לקבוע כשה שכתב שזה הירוש המוחלט בדבריו, ולכן אנו פונים אל כל הלומדים ה"ו שבאם תמצאו דברים שאינם כראוי ואינם עולים בקנה אחד עם דברי חז"ל או רבותנו הקדמונים, בודאי לא על רבנו הקדוש ז"ע יהיה תלונתכם בו אם עלינו, ובקשתנו שטוהה לטי מיהלומדים אשר יכן וימצא פירושים ודרכים יותר ראויים בהבנת דברי רבנו, אא מנטי שמיציאם לודינו ככרי שנוכל לתקנם ולשלכם במהרהודות הבאות, ובוה יהיה הלקו עמנו כוביו הרבים.

כמו כן נשמח לקבל הערות והארות לשיפורים מכל סוג שהוא לתועלת הלומדים,
וכן באם תמצאו טעות ושגיאה מכל סוג שהוא, אנא תיידעו אותנו על כך ותבואו על הברכה.

פְּרִשְׁת חַיֵּי שָׂרָה

א

'אִשָּׁה יְרָאת ה' היא תְּתַהַלֵּל' (משלי ב' כ"ד מו, א), וּבְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ שָׁבָה
 לא, ל', **'אִשָּׁת חַיִל עֲמָרְת בְּעֵלָה'** (שם יב, ד), זו שָׂרָה, בְּעֵלָה נִתְעַטֵּר
 (שם יב, ד), זו שָׂרָה, בְּעֵלָה נִתְעַטֵּר **פְּרִשְׁת אִשָּׁת חַיִל** (משלי לא), כִּי ה'

זרע שְׁמִשׁוֹן הַמְּבוֹאֵר

א

דרוש בפרק 'אשת חיל'

הקדמה

שהוא היה טפל לה בנביאות (רש"י בראשית
 כא, יב).¹

וּלְכַבֹּדָהּ שֶׁל שָׂרָה אִמְנוּ, נִפְרָשׁ כָּל
 פְּרִשְׁת אִשָּׁת חַיִל (משלי לא) כרמזו על
 מעלותיה של שרה, וכמבואר במדרש
 תנחומא (אות ד'), שכשהספיד אברהם את
 שרה, דרש עליה כל פרשה זו, כִּי ה'
 הַמְּזוּכָה עָלֵינוּ - כפי אשר תהיה עזרתו של

'אִשָּׁה יְרָאת ה' היא תְּתַהַלֵּל' (משלי לא,
 ל'), **'אִשָּׁת חַיִל עֲמָרְת בְּעֵלָה'** (שם יב, ד), זו
 שָׂרָה (במדב"ר יח, כא),² והיינו שאברהם
 אבינו, בְּעֵלָהּ שֶׁל שָׂרָה, נִתְעַטֵּר בָּהּ -
 החשיבה כאילו היא העטרה שלו (ב"ר מז,
 א),³ וּבְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ שָׁבָה - וכן נתעטר
 אברהם ברוח הקודש שהיתה לשרה,

ציטונים ומקורות

וזהו מה שממשיך רבנו לפרש במתיקות בהמשך
 המאמר. ד. לשון המדרש, 'ויאמר אלוקים שרי
 אשתך' וגו' (בראשית יז, טו), כתיב (משלי יב) 'אשת
 חיל עטרת בעלה', אמר רבי אחא, בעלה נתעטר בה,
 והיא לא נתעטרה בבעלה. רבנן אמרי, מרתא דבעלה,
 בכל מקום האיש גוזר, ברם הכא (בראשית כא, יב)
 כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה'.
 ה. פירוש, על הפסוק הנ"ל 'כל אשר תאמר אליך
 שרה שמע בקולה', פירש רש"י, שמע בקולה, בקול
 רוח הקודש שבה, ע"כ. והואיל והתבאר ששרה היתה
 עטרה לבעלה, בכך שאברהם נצטווה לשמוע בקולה,
 ו'בקולה' היינו קול רוח הקודש שבה, נמצא
 שאברהם נתעטר ב'יה וברוח הקודש שבה'. והיינו
 כמו שכתב רש"י (שם) שאברהם היה טפל לשרה
 בנביאות [וכך מבואר במדרש (שמו"ר א, א)].
 ו. לשון המדרש תנחומא, זה שאמר הכתוב 'אשת חיל

א. לשון הפסוק, 'שָׁקֵר הַחַן וְהַכֵּל הַיָּפִי אִשָּׁה יְרָאת ה'
 היא תְּתַהַלֵּל'. ב. לשון הפסוק, 'אִשָּׁת חַיִל עֲמָרְת
 בְּעֵלָהּ וּכְרָבָב בְּעֲצֻמוֹתָיו מִבִּישָׁה'. ג. לשון המדרש,
 'אשת חיל עטרת בעלה', זו שרה. אמנם מדברי רבנו
 שהקדים את הפסוק 'אשה יראת ה' היא תתהלל',
 נראה שהבין, שגם מה שכתוב 'אשה יראת ה' היא
 תתהלל' בסוף פרשת 'אשת חיל', הכוונה לשרה. ואכן
 בלוקט שמעוני (משלי רמז תתקסד) דרשו 'אשת חיל
 מי ימצא', זו שרה, דכתיב בה (בראשית יב, יא) 'הנה
 נא ידעתי כי אשה יפת מראה את'. [וכן במדרש
 תנחומא (אות ד) דרשו, 'אשת חיל עטרת בעלה' זה
 אברהם שהיה מקונן על שרה, מה כתיב למעלה מן
 הענין 'ותמת שרה' וגו', התחיל אברהם לבכות עליה,
 ולומר 'אשת חיל מי ימצא בטח בה לב בעלה'. וכן
 נדרש כל שאר המזמור, על שרה]. ואם כן, כל
 הפרשה והמעלות המנויות שם מתפרשות על שרה,

הטובה עלינו, ואחר כך נבוא לבאור הפרשה.

'אשת חיל מי ימצא וכו', קשה, דממה נפשך, אם יש אשת חיל בעולם, איזה אדם ימצאנה. ואם לא יש בעולם אשת חיל, פשיטא שאי אפשר להמצא.

באור פסוקי אשת חיל עד סוף משל

ובפרק ו' דיבמות (סג, ב) אמרינו, במערבא כי נסיב איניש

אתתא אמרי ליה הכי, 'מצא' (שם יח, כב) או 'מוצא' (קהלת ז, כו). ותקשה שם הרי"ף (על עין יעקב ד"ה כיון), שזו לבאורה שאלה בלי טעם, דאיך אפשר לחתן בן לילה אחד סמוך לנשואיו, שיהיה יודע אם

מאמרם ז"ל כי נסיב איניש איתתא, מוצא או מוצא

זרע שמשון המבואר

דקדוקים בדברי הגמרא ששאלו לחתן אם אשתו טובה

ונראה לתרץ, בהקדם מה שבגמרא בפרק ו' דיבמות (סג, ב) אמרינו, במערבא כי נסיב איניש אתתא - בארץ ישראל, כשאיש נשא את אשתו, למחרת הנישואין אמרי ליה הכי - היו בני אדם שואלים אותו כך, 'מצא או מוצא' - האם אשתך טובה, בבחינת 'מצא', ככתוב (משלי יח, כב) 'מצא אשה מצא טוב', או שמא היא אשה רעה, בבחינת 'מוצא', ככתוב (קהלת ז, כו) 'ומוצא אני מר ממנות את האשה'.

ותקשה שם הרי"ף (על עין יעקב ד"ה כיון), שזו לבאורה שאלה בלי טעם - שאלה שאין ראוי לשאול אותה, דאיך אפשר לחתן בן לילה אחד סמוך לנשואיו - העומד לאחר הלילה הראשון לנישואיו, שיהיה יודע אם מצא אשה

הקב"ה עמנו להצליחנו בזה, ואחר כך נבוא לבאור הפרשה - פרשת חיי שרה.

תמיהה האם שייך למצוא אשת חיל

'אשת חיל מי ימצא וכו' ורחק מפנינים מכרה' (משלי לא, י). קשה - יש להקשות על הלשון 'אשת חיל מי ימצא', שפירושו מי הוא אשר יוכל למצוא 'אשת חיל' - אשה כשירה, שמזדרזת בעשיית מצוות ובמעשים טובים, שהוא דבר שאינו מצוי¹, דממה נפשך, אם יש בנמצא אשת חיל בעולם, הרי שבעל כרחך איזה אדם ימצאנה, ולמה אמר 'מי ימצא', שמשמע שלא שייך כלל למצוא אותה ואין מי שימצא אותה. ואם לא יש בעולם שום אשת חיל, הרי פשיטא שאי אפשר להמצא - לא יתכן שאיזה איש ימצאה, ולא הוצרך הפסוק להשיענו זאת.

ציונים ומקורות

רש"י שם. ת. ע"פ מצודת דוד. ט. לשון הגמרא, במערבא כי נסיב איניש איתתא, אמרי ליה הכי, מצא או מוצא, מצא דכתיב 'מצא אשה מצא טוב', מוצא דכתיב 'ומוצא אני מר ממות את האשה'. י. כך הוא פירוש דברי הגמרא בפשטות, וכפי שהבינים הרי"ף שרבינו מביא בסמוך. אך רבינו מבאר

עטרת בעלה, זה אברהם שהיה מקונן על שרה, מה כתיב למעלה מן הענין 'ותמת שרה וגו' (בראשית כג, ב), התחיל אברהם לבכות עליה ולומר 'אשת חיל מי ימצא בטח בה לב בעלה וכו', ע"כ. ועיין שם שדורש את כל הפרשה. ז. ע"פ לשון הפסוק (עזרא ת, יח) 'כיד אלוקינו הטובה עלינו, ופירוש

רוֹצֵה לֹאמֵר לְאַחַר שְׁנִכְנִסָּה עִמּוֹ לְחֶפֶה,
כְּמוֹ שֶׁכְּתֹב הָרֵב ו'ל, אֲלֵא כְּשָׁבֵא
מִתְחַלֵּה בְּשַׁעַת שְׂדוּכִין לְשֹׁדֵךְ לֹא אִשָּׁה,
כְּדֵי לַעֲשׂוֹת עִמָּה אַרְוִסִין וְקִדּוּשִׁין
וְלִקְחַת אוֹתָהּ לֹא לְאִשָּׁה, הֵיוּ שׁוֹאֲלִים לֹא,
'מִצָּא' או 'מוֹצָא'.

וּבְנִינְתָם הֵיְתָה לְשֹׂאֵל לְאוֹתוֹ הַחֶתָן,
אִם זֹאת הָאִשָּׁה כְּאִתָּהּ לֹא
בְּלֵי תַפְלָה וּבְלֵי שׁוֹם הַפְּצָרָה שְׁלוֹ,

זרע שְׂמִשׁוֹן הַמְּבוּאָר

ביאור השאלה אם השידוך נגזר לפני
יצירתו או שבא בכח התפלה
וְלִדְרֹן, קָשְׁיָא מַעֲיַקְרָא לִיתָא - לדעתנו
הקושיא אינה קיימת מתחילתה, דמה
שאמרו בגמרא כי נסיב איש איתתא, אינו
רוֹצֵה לֹאמֵר, שְׁלֵאֲחַר שְׁנִכְנִסָּה עִמּוֹ לְחֶפֶה
וכבר נישאו זה לזה, היו שואלים אותו
'מִצָּא או מוֹצָא', כְּמוֹ שֶׁכְּתֹב הָרֵב - הַרִי"ף
ו'ל. אֲלֵא רוֹצֵה לֹאמֵר, כְּשָׁבֵא הַאִישׁ
מִתְחַלֵּה בְּשַׁעַת שְׂדוּכִין לְשֹׁדֵךְ לֹא אִשָּׁה -
היינו קודם שמשתדך עם אשה פלונית,
כְּדֵי לַעֲשׂוֹת עִמָּה אַרְוִסִין וְקִדּוּשִׁין וְלִקְחַת
אוֹתָהּ לֹא לְאִשָּׁה - שתינשא לו וידור עמה,
אז הֵיוּ שׁוֹאֲלִים לֹא בְּנֵי מַעְרַבָא, הַאִם
שידוך זה הוא בבחינת 'מִצָּא' או בבחינת
'מוֹצָא'. וּבְנִינְתָם הֵיְתָה לְשֹׂאֵל לְאוֹתוֹ הַחֶתָן,
אִם זֹאת הָאִשָּׁה שָׂבֵא לְהַשְׁתַּדֵּךְ עִמָּה,
כְּאִתָּהּ לֹא בְּלֵי תַפְלָה וּבְלֵי שׁוֹם הַפְּצָרָה שְׁלוֹ -
שלא התפלל או הרבה בבקשות מאת

מִצָּא אִשָּׁה טוֹבָה או רַעָה, שְׂדֵה לֹא יִבְחֵן
אֲלֵא בְּהַמְשַׁךְ הַזְּמַן. וְעוֹד, מַה תּוֹעֵלֶת
יֵשׁ בְּשֹׂאֲלָתָם, דְּמַמָּה נִפְשָׁךְ, שָׂאִם הִיא
אִשָּׁה טוֹבָה, גַּם בְּלֵא דְבְּרִיהֶם הִיא
טוֹבָה, וְאִם מִצָּא אִשָּׁה רַעָה, מַה בְּיָדוֹ
שֶׁל זֶה לַעֲשׂוֹת, וְאִתּוֹ לְנַחֲוּמִי, צְעוּרֵי קָא
מִצְעָרֵי לִיה. ועיי"ש שְׁתַּרְיָן מַה שְׁתַּרְיָן.
וְלִדְרֹן קָשְׁיָא מַעֲיַקְרָא לִיתָא, דְּכִי
נָסִיב אִישׁ אִיתְתָא, אִינוּ

טוֹבָה או רַעָה, שֶׁהֵרִי זֶה לֹא יִבְחֵן - לא
יתברר לו אֲלֵא בְּהַמְשַׁךְ הַזְּמַן שִׁדּוּר עִמָּה
לאחר הנישואין.

וְעוֹד הַקְּשָׁה, מַה - אִיזוֹ תּוֹעֵלֶת יֵשׁ
לְחַתֵּן בְּשֹׂאֲלָתָם שֶׁל בְּנֵי מַעְרַבָא, דְּלִכְאוּרָה
מַמָּה נִפְשָׁךְ אִין בַּה תּוֹעֵלֶת, שָׂאִם הִיא אִשָּׁה
טוֹבָה, הֵרִי גַם בְּלֵא דְבְּרִיהֶם הִיא טוֹבָה,
וְהוּא יִשְׁמַח עִמָּה גַם בְּלֵא דְבְּרִיהֶם. וְאִם
מִצָּא אִשָּׁה רַעָה, מַה בְּיָדוֹ שֶׁל זֶה שֶׁנִּשְׂא
אוֹתָהּ לַעֲשׂוֹת, וְכִי אִפְשָׁר לוֹ לְהַפּוֹךְ אוֹתָהּ
לְאִשָּׁה טוֹבָה, וְאִתּוֹ לְנַחֲוּמִי, צְעוּרֵי קָא
מִצְעָרֵי לִיה (כתובות ח, ב), וְכִי בְּזִמְן שֶׁאִדָּם
שְׂרׁוֹי בְּצַעַר, כְּגוֹן כְּשֶׁמִּתְבָּרַר לוֹ שֶׁהָאִשָּׁה
שֶׁלְקַח אִינָה טוֹבָה, שֶׁאִז הִיא רְאוּיָא
לְאַחֲרִים לְנַחֵם אוֹתוֹ עַל צַרְתּוֹ, הַאִם רְאוּיָא
שְׁבִנֵי מַעְרַבָא יַעֲשׂוּ אֶת הַהִיפֹךְ וַיַּצְעֲרוּהוּ
יֹתֵר, עַל יְדֵי דִיבּוּרָם שֶׁאִשָּׁה הַרְעָה הִיא
יֹתֵר מֵרַמֵּה מוֹת. וְעִיּוֹן שֵׁם בְּרִי"ף, שְׁתַּרְיָן
מַה שְׁתַּרְיָן."

ציזונים ומקורות

הם מחולים לגמרי, והזדוונות נחשבים לו כזכויות.
אבל אם ח"ו ישוב לכסלה ויחטא, מגלגלין עליו את
כל חטאיו שנמחלו קודם הנישואין. והאריך לבאר

בהמשך את דברי הגמרא באופן אחר. יא. שאף
שהחתן נמחלין לו עוונותיו, מכל מקום הם כמנחמים
בקופסא, ואם לאחר הנישואין הוא מתהלך בצדקות,

בְּנֵדָאֵי הִיא הִיא הַמְּזֵל שְׁלוֹ וּבַת זִוְגָתוֹ. וְזֶהוּ 'מִצָּא' לְשׁוֹן עֵבֶר, לְרַמֹּז לְאַרְבָּעִים יוֹם קָדָם יְצִירַת הַזָּלָה, שְׁאֵז יוֹצֵאת הַבַּת קוֹל, בַּת פְּלוֹנִי לְפְלוֹנִי (סוּטָה ב, א).
אִן אִם זֹאת הָאִשָּׁה בָּאתָה לוֹ עַל יְדֵי

זרע שמשון המבואר

שמא איש אחר יתפלל שאשה זאת תזדמן לו להנשא לו, ותפילתו תתקבל והיא תתארס עמו, אף שהבת קול הכריז שהיא ראויה להנשא לאיש אחר. ומבואר, שאפשר שתפילת מי שאינו בן זוגה תועיל לזכות בה, ולהפסידה מבן זוגה. וזהו מה ששאלו את החתן 'או מוצא' לשון הזוה, האם היא אשה שמצא עתה על ידי תפילותיו, ולא היתה מזומנת לו כבר מקודם על ידי הבת קול שלפני הלידה.

הנושא אשה שלא על פי הבת קול, אין זיווג עולה יפה, והתפילה מועילה בכך

וְאֵז – אם הוא משתדך עם אשה שלא הכריז הבת קול עבורו, אלא זכה בה רק על ידי תפילותיו, אין זיווג עולה יפה – חייו עמה אינם מצליחים כראוי, כְּהִיא דְרָבָא - כהמעשה שאירע אצל רבא, כמובא בגמרא בְּפֶרֶק ג' דְּמוֹעֵד קָמָן (שם)¹⁰,

הקב"ה שתסכים אשה זו להשתדך עמו, שאז בְּנֵדָאֵי הִיא הִיא הַמְּזֵל שְׁלוֹ וּבַת זִוְגָתוֹ - שקודם שנולד, גזרו בשמים שהם יינשאו זה עם זה⁹. וזהו 'מִצָּא', שהוא לְשׁוֹן עֵבֶר, שלשון זה בא לְרַמֹּז לְאַרְבָּעִים יוֹם קָדָם יְצִירַת הַזָּלָה, שאז כבר מצא אותה, שְׁהִרִי אִזּוֹ יוֹצֵאת הַבַּת קוֹל וְאוֹמֶרֶת, בַּת פְּלוֹנִי תִהְיֶה לְאִשָּׁה לְפְלוֹנִי, כמבואר בגמרא (סוטה ב, א)¹⁰.

או אם – שמא זאת האשה שהשתדך עמה, בָּאתָה לוֹ עַל יְדֵי תְּפִלּוֹתָיו שֶׁהִתְפַּלֵּל עָלֶיהָ, שלפעמים אדם מוצא אשה לישאנה בכח התפילה, אף שלא הכריז הבת קול עליה, וּבְמֹז שְׁאֵמְרוּ בַּגְּמָרָא (מו"ק יח, ב)¹¹, שמותר לארס אשה בחולו של מועד, ואין לעכב את האירוסין עד אחרי החג, מפני שחוששים שְׁמָא יִקְדָּמְנוּ אִישׁ אַחֵר בְּרַחֲמִים - בתפילה, ויתארס עמה לפניו, כלומר,

ציונים ומקורות

לפלוני, בית פלוני לפלוני, שדה פלוני לפלוני. לא קשיא, הא בזוג ראשון, הא בזוג שני. יד. לשון הגמרא, אמר שמואל, מותר לארס אשה בחולו של מועד שמא יקדמונו אחר וכו', ומי אמר שמואל שמא יקדמונו אחר, והאמר רב יהודה אמר שמואל, בכל יום ויום בת קול יוצאת ואומרת, בת פלוני לפלוני, שדה פלוני לפלוני. אלא שמא יקדמונו אחר ברחמים. טו. לפנינו בגמרא, כי הא דרבא שמעיה להווא גברא דבעי רחמי ואמר, תזדמן לי פלניתא. אמר ליה, לא תיבעי רחמי הכי, אי חזיא לך, לא אזלא מינך. ואי

בזה את דברי הגמרא וישוב דקדוקיו. יב. רבינו מחדש, שאם נודמנה לו אשתו בלי תפלה, הרי זה סימן שהיא הזיווג שהוכרז לו מקודם, ואם נודמנה לו רק בכח התפילה, הרי זה סימן שאין זה הזיווג שהוכרז לו קודם ליצירתו. יג. לשון הגמרא, אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן, וקשין לזווג כקריעת ים סוף שנאמר (תהלים סח, ז) 'אלוקים מושיב יחידים ביתה מוציא אסירים בכושרות', איני, והא אמר רב יהודה אמר רב, ארבעים יום קודם יצירת הולד בת קול יוצאת ואומרת, בת פלוני

לְהֵיוֹא גְבֵרָא דְקָאָמַר, רַחֲמָנָא לְיִזְדְּמֵן לִי
 פְּלִינְיָא זְכוּ, וְאִי לֹא, כְּפַרְתָּ בֵּה.
 וְכִנְנָתָם הֵימָּה לְהַזְהִירוּ שָׂאֵם זְכָה בְּה
 מַחְמַת תְּפִלָּתוֹ, אַף עַל גַּב
 שְׂאִינָה בַת מְזִלוֹ, יִתְחַזֵּק נְפִי בְּתַפְלָתוֹ,
 שְׂמָא תּוֹעִיל לוֹ לְרָאוֹת סִימָן יָפָה בְּזוּגוֹ,
 בְּדִאִיתָא בְּזֵהר פְּרִשְׁת וַיִּלְךְ (ח"ג רפד, א).
 וַיְדוּעַ, שְׂכַשְׂאִין הַזּוּג עוֹלָה יָפָה,

זרע שְׂמִשׁוֹן הַמְּבוּאָר

תפילותיו, הכוונה בזה היתה להזְהִירוֹ, שָׂאֵם זְכָה בְּה מַחְמַת תְּפִלָּתוֹ אַף עַל גַּב שְׂאִינָה בַת מְזִלוֹ, ולא הכריזו הבת קול עליה עברו, צריך הוא לחשוש שמא חייו עמה לא יהיו מוצלחים, ולכך עתה אחר שהשתדך עמה יִתְחַזֵּק נְפִי עוד בְּתַפְלָתוֹ שיוסיף עוד להתפלל גם על הצלחת הזיווג, שְׂמָא תּוֹעִיל לוֹ - שאפשר שתפילתו תסייע לו לְרָאוֹת סִימָן יָפָה בְּזוּגוֹ, אף על פי שאינה בת זוגו, בְּדִאִיתָא בְּזֵהר פְּרִשְׁת וַיִּלְךְ (ח"ג רפד, א).²

'אשת חיל' לא תזדמן בכח התפילה, והיא תינשא להראוי לה מהבת קול

וַיְדוּעַ, שְׂכַשְׂאִין הַזּוּג עוֹלָה יָפָה, אזי האיש והאשה יהיו עניים, או שהאשה

דְּשִׁמְעִיהָ לְהֵיוֹא גְבֵרָא דְקָאָמַר, רַחֲמָנָא לְיִזְדְּמֵן לִי פְּלִינְיָא - ששמע שאיש אחד ביקש בתפילתו שהקב"ה יזמין לו שיתארס עם אשה פלונית זְכוּ, ואמר לו רבא, אל תבקש כן, לפי שממה נפשך, אם אשה זו ראויה לך על פי הבת קול, הרי אף שלא תרבה בתפלה, היא לא תלך ממך ותינשא לאדם אחר.¹ וְאִי לֹא, כְּפַרְתָּ בְּה - באשתך, שאם אינה בת מזלך, ומכל מקום תזכה בה בכח תפילותיך, לאחר זמן תתחרט על מה שנישאת לה, לפי שחייך עמה לא יצליחו.²

וְכִנְנָתָם - מה שבני ארץ ישראל שאלו אם האשה שהוא בא להשתדך עמה, היא 'מצא' על פי הבת קול, או 'מוצא' על ידי

ציזנים ומקורות

בן לילה אחד. וכמו כן, כיון שהיו שואלים אותו קודם שנשתדך עמה, ולא לאחר הנישואין, איך שייך להקשות מה תועלת יש בזה. כ. כתוב בזוהר, הנושא אשה שאינה בת זוגו, הוא עלול להיות נדחה מפני בן זוגה, כלומר, שימות קודם זמנו כדי שיוכל בן זוגה לישאנה. אמנם מכל מקום, אם בן זוגה אינו בעל מעשים טובים, לא נדחה בעלה הראשון מפניו [ותא חזי אי האי לא כשרן עובדוי, אף על גב דדיליה היא ההיא אתתא, לא אתדחי האי אחרא מקמיה]. ומסיים הזוהר, 'בגין כך, בעי בר נש למבעי רחמי קמיה קודשא בריך הוא, כד יזדווג, דלא יתדחי מפני אחרא', פירוש, משום זה, צריך האדם לבקש רחמים מהקב"ה כשהוא נושא אשה, שלא ידחה מפניו אחרי. כא. עתה חוזר רבנו לבאר כוונת הפסוק

לא, כפרת בה' [מתוך שתראה שלא נתקבלה תפלתך, תבא ח"ו לכפור בהקב"ה]. אך בפירוש רש"י מכת"י גרס, כפרת בה, והכוונה שתתחרט על מה שלקחת אשה זאת. וכך נראה בכוונת רבינו, ממה שביאר באורך, שזיווגם לא יעלה יפה. טז. יש לבאר, שאף שבגמרא משמע ששייך שהיא תלך להינשא לאיש אחר, ע"י שהאיש ההוא ירבה בתפילה, מכל מקום, איש זה לא היתה תפילתו כך שלא יקח ממנו, אלא שיזכה בה. יז. כן היא הגירסא ברפוס ראשון, וראה בהערה לעיל בסמוך, שתי הגירסאות שבגמרא. יח. ע"פ רש"י מכת"י (ד"ה ואי לא). יט. היינו, שלפי פירוש רבינו מיושבות קושיותיו על פירוש הרי"ף, שכיון ששאלוהו אם מצאה בתפילה או על ידי בת קול, אין שייך כלל הקושיא, שאינה מכירה

וּמִשּׁוֹם הַכִּי אָמַר הַכְּתוּב 'אִשֶּׁת חֵיל מִי יִמְצָא' בְּלִשׁוֹן עֵתִיד, דְּהִינּוּ, עַל יְדֵי תַּפְלוּתוֹ, בְּוִדְאֵי זֶה אֵי אֶפְשָׁר, וְלֹא יוֹעִילוּ בְּלוֹם תַּפְלוּתוֹ נִגְדָּה אִם אֵינָה בַּת מְזוּלָּה וְרֵאוּיָה לוֹ.

אִם בָּאִים לְיַדֵּי עֲנִיּוּת, הֵם חַיִּים שֶׁל צַעַר אַף לְאִשָּׁה, וְאִם תְּמוּת הִיא, יֵשׁ לָהּ צַעַר לְמוֹת קֶדֶם זְמַנָּה. וְאִם יָמוּת הוּא, יֵשׁ לָהּ צַעַר לְיִשְׁב אֶלְמָנָה, שֶׁהוּא סִימָן רַע לָהּ. וְלִכֵּן אֵי אֶפְשָׁר שְׂיִזְדַּמְּנוּ אֵלֶּה הַמְּקָרִים בְּאִשֶּׁת חֵיל, הוֹאִיל שָׂרָב זְכוּתָהּ.

זרע שמשון המבואר

וּמִשּׁוֹם הַכִּי - וְעַל כֵּן אָמַר הַכְּתוּב 'אִשֶּׁת חֵיל מִי יִמְצָא' בְּלִשׁוֹן עֵתִיד, דְּהִינּוּ מִי הוּא אֲשֶׁר יוּכַל לְמַצּוֹא עַל יְדֵי תַּפְלוּתוֹ, אִשָּׁה צַדִּיקָנִית שְׂאִינָה בַת זֹוּגוּ וְלֹא הוֹכֵרְזָה בַּבַּת קוֹל עֲבוּרוֹ, זֶה בְּוִדְאֵי זֶה אֵי אֶפְשָׁר, וְלֹא יוֹעִילוּ בְּלוֹם תַּפְלוּתוֹ נִגְדָּה - לְהִתְאַרֵס עִמָּה, אִם אֵינָה בַּת מְזוּלָּה וְרֵאוּיָה לוֹ עַל פִּי הַבַּת קוֹל שִׁיִּצְאָה קוֹדֵם יִצִּירְתּוּ, שֶׁהוּא לְשַׁעֲבֵר. אֲלֵא לְעוֹלָם תִּזְכָּה הָאִשָּׁה הַצַּדִּיקָנִית, שֶׁהִיא 'אִשֶּׁת חֵיל', לְהִנְשֵׂא לְבֵן זֹוּגָה הָרְאוּיָה לָהּ מֵהַבַּת קוֹל, וְהֵינּוּ שְׂאִשֶּׁת חֵיל תְּמִיד זִיווּגָה יִהְיֶה בְּבַחֲיִנַת 'מִצָּא', וְלֹא 'מוֹצָא', וּבִכֵּךְ מֵתוֹרַצַת קוֹשִׁיִית רַבְנוּ בַּפְּסוּק, כִּי אִכֵּן בּוּדְאֵי יֵשׁ אִשֶּׁת חֵיל בְּעוֹלָם, וְעֵיקַר כּוּוֹנַת הַפְּסוּק לּוֹמֵר, שְׂמִי שְׂאִינָה בֵּן זֹוּגָה, לֹא יִתְכֵּן לוֹ לְמַצּוֹא אוֹתָהּ וְלְהִנְשֵׂא לָהּ.

תְּמוּת קוֹדֵם זְמַנָּה, אוֹ הַבַּעַל מֵת קוֹדֵם זְמַנּוּ, כְּמוֹ שֶׁשְׂנִינּוּ בְּכַרִּיִּיתָא (פְּסָחִים מַט, א)²², וְאִם בָּאִים לְיַדֵּי עֲנִיּוּת, הֵם חַיִּים שֶׁל צַעַר אַף לְאִשָּׁה, שֶׁלִּשְׁנֵיהֶם אֵינן מְזוּנוֹתֵיהֶם וּפְרִנְסַתָּם מְצוּיִים. וְאִם תְּמוּת הִיא לְפָנֵי זְמַנָּה, יֵשׁ לָהּ צַעַר לְמוֹת קֶדֶם זְמַנָּה. וְאִם יָמוּת הוּא תַּחֲלִילָה, יֵשׁ לָהּ צַעַר לְיִשְׁב אֶלְמָנָה, שְׂמָה שְׁבַעֲלָה מֵת בַּחֲיָיָה קוֹדֵם זְמַנּוּ, הוּא סִימָן רַע לָהּ²³. וְלִכֵּן אֵי אֶפְשָׁר שְׂיִזְדַּמְּנוּ אֵלֶּה הַמְּקָרִים בְּ'אִשֶּׁת חֵיל' - אִשָּׁה כְּשִׁירָה, הוֹאִיל שָׂרָב זְכוּתָהּ - מְרוּבִים זְכוּיּוֹתֶיהָ מַחֲמַת הַמְּצוּוֹת שְׂמַקִּיִּמַת, וְאֵינָה רֵאוּיָה לְהַצְטַעֵר. וְלִכֵּן לְאִשָּׁה כְּשִׁירָה, בּוּדְאֵי לֹא יֵאֲרַע לָהּ לְהִנְשֵׂא לְמִי שְׂאִינָה בֵּן זֹוּגָה, אֲלֵא הַקַּב"ה יִזְמִין לָהּ רַק אֵת בֵּן זֹוּגָה שְׁעַל יְדֵי הַבַּת קוֹל, כְּדִי שֶׁהַזִּיוּג יַעֲלֶה יָפָה, וְלֹא תַּחֲיָה חַיֵּי צַעַר.

ציונים ומקורות

וְאִף שֶׁלְפִי הַהֲלָכָה נִחְשַׁבְתָּ הָאִשָּׁה 'קַטְלָנִית' רַק כְּשִׁמְתּוֹ שְׁנֵי אַנְשִׁים שְׂנִישְׂאוֹ לָהּ (רֵאָה יְבָמוֹת סד, א), מ"מ הִיא תַּחֲשׁוֹשׁ שְׂבָנֵי אָדָם יֵאֲמְרוּ לְאַחַר מִיתַת בַּעֲלָהּ הָרֵאשׁוֹן, שֶׁהִיא קַטְלָנִית. וְעֵינֵן בּוֹזֵהֵר (ח"ב קב, א) שֶׁהָאֵרִיךְ לְבַאֵר שְׂרוּחַ הַבַּעַל הָרֵאשׁוֹן שְׂמַת, מוֹסִיף לְעַמּוּד בְּגוּף אֶלְמָנָתוֹ, וּמְרִיב עִם בַּעֲלָהּ הַשְּׁנִי שְׂנִישָׂא אוֹתָהּ. וְהוֹבֵאוּ דְבָרֵי הַזֹּוּהַר בְּפִירוּשׁ רַבִּינוּ לְמַגִּילַת רוֹת (אוֹת א'). וְאֶפְשָׁר שֶׁמִּטַּעַם זֶה יִחַשְׁשׁוּ לְהִנְשֵׂא לְאֶלְמָנָה.

'אִשֶּׁת חֵיל מִי יִמְצָא'. כֵּב. לְשׁוֹן הַגְּמָרָא, דְּאִמַר רַבִּי יוֹחָנָן, בַּת כַּהֵן לְיִשְׂרָאֵל אֵינן זֹוּגֵן עוֹלָה יָפָה, מֵאֵי הִיא, אִמַר רַב חֲסָדָא, אוֹ אֶלְמָנָה אוֹ גְרוּשָׁה אוֹ זֹרַע אֵינן לָהּ. בְּמַתְנִיתָא תְּנַא, קוֹבְרָה אוֹ קוֹבְרָתָה אוֹ מְבִיאַתָּה לְיַדֵּי עֲנִיּוּת. כֵּג. מְפָנֵי שִׁישׁ בּוֹהַ סִימָן רַע, הִיא תִּשְׁב אֶלְמָנָה זְמַן רַב, וְיֵשׁ לָהּ בּוֹהַ צַעַר גְּדוֹל. וְעֵנִין הַסִּימָן רַע הֵינּוּ שְׂנֵרָאָה בְּעֵינֵי בְּנֵי אָדָם שֶׁמְפָנֵי שֶׁהִיא אִשָּׁה שְׂאִינָה כְּשִׁירָה, בַּעֲלָהּ מֵת. וְיַחֲשׁוּ לְהִנְשֵׂא לָהּ עוֹד.

וְאֵף אִם תִּמְצָא לֹמֵר, שְׁלֹפְעָמִים
אֶפְשָׁר שֶׁתִּשְׁאַר אֵשֶׁת חֵיל בְּלִי
בֶּן זֹוג שְׁלָה, דְּהִינּוּ, שְׁמַת בְּעֹדוֹ קָטָן, עַל
חֲטָא אָבִיו, אוֹ עַל יְדֵי אִיזוּ סִבָּה אַחֲרֵת,
וְאִז אֶפְשָׁר שִׁזְעִילוּ תְּפִלוֹתָיו שֶׁל אָדָם זֶה
לְקַחַת אוֹתָהּ לוֹ לְאִשָּׁה, עִם כָּל זֶה, אָמַר
הַכֶּתוּב 'וְרַחֵק מִפְּנִינִים מִכְּרָה'.

זרע שמשון המבואר

מפנינים מכרה, וכפי שיתבאר להלן.
 המתפלל עבור זוג העליון זוכה למצוא זיווג
 וכתב הרב מנחם עזריה - הרמ"ע
 מפאנו (בספרו עשרה מאמרות) **בְּמֵאמַר חֲקוּר**
דִּין חֶלֶק ד' פֶּרֶק י"ז, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ¹², הַמְּבַקֵּשׁ
רַחֲמִים עַל הַזְיוּג עֲלִיּוֹן לְפִי הַכּוֹנֵה שׁוֹכְרֵנוּ -
הַזְיוּג שֶׁל הַקְּב"ה וְכַסֵּת יִשְׂרָאֵל, שִׁישׁוּבוּ
וּיִתְאַחֲדוּ, וְתִהְיֶה הַגְּאוּלָּה הַשְּׁלִימָה, וְהוּא
עֲצָמוֹ גַּם כֵּן צָרִיךְ לְאוֹתוֹ דְּבָר - שְׁגַם הוּא
מִבְּקֵשׁ לְמִצּוֹא אֶת זִיוּגוֹ, הוּא נֶעֱנֶה תְּחִלָּה
מִן הַשָּׁמַיִם לְמִצּוֹא אֶת זִיוּגוֹ, וְכַמְבוּאֵר כֵּן
בְּגִמְרָא (ב"ק צב, א)¹³, לְמַעַן יִזְכֶּה לְאַתְעָרָא
מִתְתָּא לְהִיּוֹת שׁוֹשְׁבֵין לְעִילָא - כְּדִי שַׁעַל
יְדֵי הַזְיוּג שְׁלוֹ לְמַטָּה, יִזְכֶּה לְהִיּוֹת כְּמוֹ
שׁוֹשְׁבֵין לְהַזְיוּג הַעֲלִיּוֹן לְמַעְלָה¹⁴, עַב"ל.

ציונים ומקורות

אברו אף יונקי שדים. כה. לשון העשרה מאמרות,
 נמצאו לפי זה שני מיני זיווג לאדם, אחד, כחל
 ליעקב, שהיתה זוגתו ממש בתולדת הנשמות, מזיווג
 של הקב"ה וכנסת ישראל וכו'. ואחד, שלא מדין
 התולדות אלא ברחמים, כזיווגה של לאה וכו',
 והמבקש רחמים על הזיווג העליון לפי הכוונה
 שזכרנו, והוא צריך לאותו דבר, הוא נענה תחילה,
 למען יזכה לאתערא מתתא, ולהיות שושבין לעילא.
 כו. לשון הגמרא, כל המבקש רחמים על חבירו והוא
 צריך לאותו דבר, הוא נענה תחילה. כו. על פי

אם תמצא לומר, שלפעמים
 אשת חיל בלי
 בן זוג שלה, דהינו, שמת בעודו קטן, על
 חטא אביו, או על ידי איזו סבה אחרת,
 ואז אפשר שיזעילו תפלותיו של אדם זה
 לקחת אותה לו לאשה, עם כל זה, אמר
 הכתוב 'ורחק מפנינים מכרה'.

אפשר שימצא אשה כשירה בכח התפילה
 כשבן זוגה מת

וְאֵף אִם תִּמְצָא לֹמֵר, שְׁלֹפְעָמִים אֶפְשָׁר
שֶׁתִּשְׁאַר 'אֵשֶׁת חֵיל' - אִשָּׁה צַדִּיקִית, בְּלִי
בֶּן זֹוג שְׁלָה שֶׁהוֹכְרַז עֲלֶיהָ בְּבַת קוֹל, דְּהִינּוּ
כְּגוֹן שְׁמַת בֶּן זֹוגָה בְּעֹדוֹ קָטָן, עַל -
מַחֲמַת חֲטָא שְׁחַטָּא אָבִיו, כְּמַבוּאֵר בְּגִמְרָא
(שַׁבָּת לֵב, ב)¹⁵, שְׁלֹפְעָמִים הַבְּנִים הַקֹּטְנִים
מִתִּים מַחֲמַת עוֹנוֹת אֲבוֹתֵיהֶם, אוֹ שְׁמַת
בֶּן זֹוגָה עַל יְדֵי אִיזוּ סִבָּה אַחֲרֵת, וְאִז אֶפְשָׁר
שִׁזְעִילוּ תְּפִלוֹתָיו שֶׁל אָדָם זֶה, לְקַחַת אוֹתָהּ
לוֹ לְאִשָּׁה עַל יְדֵי תְּפִלוֹתָיו, אֵף שֶׁלֹּא נִגְזַר
כֵּן קוֹדֵם שֶׁנּוֹלְדוּ. עִם כָּל זֶה, אָמַר הַכֶּתוּב
'וְרַחֵק מִפְּנִינִים מִכְּרָה', כְּלוֹמֵר, אֵף אִם
יֵאָרֵעַ לְפַעֲמִים שִׁימְצָא אִשָּׁה כַּזֹּאת, מְכַל
מְקוֹם, יוֹכֵל לְזַכּוֹת בָּהּ רַק אִם 'וְרַחֵק

כה. לשון הגמרא, תנו רבנן, בעון נדרים בניים מתים,
 דברי רבי אלעזר ברבי שמעון. רבי יהודה הנשיא
 אומר, בעון ביטול תורה וכו'. פליגי בה רבי חייא בר
 אבא ורבי יוסי, חד אמר, בעון מזוזה. וחד אמר, בעון
 ביטול תורה וכו'. פליגי בה רבי מאיר ורבי יהודה,
 חד אמר בעון מזוזה, וחד אמר בעון ציצית, ע"כ.
 וראה עוד ברש"י (במדבר טז, כז) וז"ל, 'ונשיהם
 ובניהם וטפם' בא וראה כמה קשה המחלוקת, שהרי
 בית דין של מטה אין עונשין אלא עד שיביא שתי
 עשרות, ובית דין של מעלה עד עשרים שנה, וכאן

וְזֶהוּ 'רְחֹק מִפְּנִינִים מִכְּרָה', שְׁהַמְכַר שְׁלָה בָּא מִמְּקוֹם רְחוֹק שְׁנִקְרָא 'פְּנִינִים', שְׁהָרִי תְּלוּי וְעוֹמֵד בְּזוּג עֲלִיּוֹן, וְמִי שְׁמֵת־פֶּלֶל עַל זֶה הַזּוּג שֶׁהוּא זוּג נֶעְלָם שֶׁל הַפְּנִימִיּוֹת לִפְנֵי וְלַפְּנִים

זרע שמשון המבואר

יקרות, שְׁנִקְרָאוּ כִּד לְפִי שְׁיִוִּשְׁבוֹת לִפְנֵי וְלַפְּנִים בְּהִיכְלֵי הַמְּלָכִים וּבִאֲוֹצְרוֹתֵיהֶם, וְאִינִם נִמְצָאִים בְּמִקּוֹם אַחֵר, מַחֲמַת חֲשִׁיבוֹתָם^כ, אִזְּוֹקָא יִזְכָּה בָּהּ – בְּאִשְׁת חֵיל זו, אִף עַל פִּי שְׁאִינָה הַבַּת זוּג שֶׁהוֹכְנָה לוֹ עַל פִּי הַבַּת קוֹל.

בזכות האשה הכשירה יבואו הטובות
שנקראו 'שלל'

וְלֵאחֵר שְׁיִזְכָּה בָּהּ – ב'אשת חיל' באופן זה, אִז 'בְּטַח בָּהּ לֵב בְּעֵלָה וְכוּ' וְשֶׁלֵּל לֹא יִחְסֹר, בְּעֵלָה יִבְטַח בְּאִשְׁתּוֹ, לְפִי שְׁבִזְכוּתָהּ לֹא יִחְסֹר 'שֶׁלֵּל' מִבֵּיתוֹ, כְּלוּמַר, שְׁבִשְׁבִילָהּ – בְּזִכּוֹת מַה שֶׁהִיא אִשָּׁה צְדִיקָנִית, יִהְיֶה לְבְּעֵלָה בְּרָכָה

זיווג הגון שלא על פי בת קול
בא ממקום גבוה בשמים

וְזֶהוּ 'רְחֹק מִפְּנִינִים מִכְּרָה', שְׁה'מְכַר' – הַזְיוּג שְׁלָה – שֶׁל ה'אשת חיל'^כ, אִם הוּא בָּא עַל יְדֵי כַח הַתְּפִילָה, וְלֹא מַחֲמַת הַבַּת קוֹל, הָרִי הוּא בָּא מִמְּקוֹם 'רְחוֹק' – נִשְׁגַּב וְגִבּוֹה, שְׁנִקְרָא 'פְּנִינִים'^ט שְׁהָרִי זְיוּגוֹ תְּלוּי וְעוֹמֵד בְּזוּג עֲלִיּוֹן – שְׁזִכָּה לְזְיוּגוֹ רַק מַחֲמַת שֶׁהַתְּפִילָה עַל יַחֲדֵי הַזְיוּג הַעֲלִיּוֹן, וְלִכֵּן נִעֲנָה תַּחֲלִילָה, וְמִי שְׁמֵת־פֶּלֶל עַל זֶה הַזּוּג הַעֲלִיּוֹן, שֶׁהוּא זוּג נֶעְלָם שֶׁל הַפְּנִימִיּוֹת לִפְנֵי וְלַפְּנִים בְּקִדְשֵׁי הַמִּקְדָּשׁ – שֶׁהוּא מִקּוֹם הַפְּנִימִי מֵהָאוֹלָם שֶׁהוּא נִחְשָׁב 'בְּפִנִים'^ל, כְּמוֹ הַפְּנִינִים – מֵרַגְלִיּוֹת

ציונים ומקורות

תיבת 'מפנינים' מלשון לפני ולפנים, עיי"ש. כך גם בפסוק זה 'ורחוק מפנינים מכרה' פירש רבנו שהכוונה למקום שנקרא פנינים, ושהוא בא לו מחמת שעורר את הזיווג במקום עליון לפני ולפנים. לא. על פי עקודת יצחק (שער כב, פרשת חיי שרה). ועוד יש לפרש, שהפנינה מצויה בצדף הנמצא בעומק הים, ונמצא שהפנינה בפנים הצדף, שהוא בפנים הים. ראה שבת (צ, א) 'בנוקבא דמרגניתא', וראה שלטי הגיבורים (לרבי אברהם בן דוד זצ"ל, פנ"ג דף נח א-ב). ומתוך דברי רבינו נראה ביאור חדש בסוגיית הגמרא בהוריות, שדרשה תיבת 'מפנינים' כמו 'לפני ולפנים', וכבר עמדו המפרשים על כך, שבפסוק כתוב 'פנינים', ולא 'לפני ולפנים'. אמנם לפי דברי רבינו ניתן לבאר, שהגמרא דרשה כן, משום שגם השורש של תיבת 'פנינים' עצמה, הוא

המבואר מפירוש יד יהודה. כת. ראה בקידושין (ב, א), שהקידושין נקראים קנין ומקח, וככתוב (דברים כב, יג) 'כי יקח איש אשה'. כט. ראה זוהר (ח"ד מב, ב), וכדין כלהו רחיקין מאלין פנינים עלאין קדישין, דלא יהא לון חולקא בהו, הדא הוא דכתיב 'ורחוק מפנינים מכרה'. ל. ענין הזיווג שבקודש הקדשים, נזכר בזוהר (אדרא זוטא ח"ג פרשת האזינו רצו, ב). וראה עין חיים (שער מ"ג ומ"ד דרוש י') שביאר מהות היחוד בין הקב"ה וישראל במשל לזכר ונקיבה, כאשר היחוד השלם נקרא זיווג פנים בפנים, כעין מראה הכרובים שבקודש הקדשים. יתכן שכוונת רבנו לפרש כמו שמצינו בגמרא (הוריות יג, א), שהדין שממזר תלמיד חכם קודם לכהן גדול עם הארץ, נלמד מהפסוק (משלי ג, טו) 'יקרה היא מפנינים', מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים. ודרשו

בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וְעֵשֶׂר, בְּדֹאֵיתָא בִּיבְמוֹת (סב, ב), לְפִי שְׁהַמְקַטְרָגִים לֹא הָיוּ רוֹצִים שְׁהָאָדָם יְהִי שְׂרוּי בְּמוֹכָה, כְּמוֹ שְׁדַרְשׁוּ וְ"ל סוּד הַפְּסוּק (דברים כ, יד) 'וְאָכַלְתָּ אֶת שָׁלֹל אוֹיְבֶיךָ', שְׂיִתְהִי לֹא מְמוֹן הַרְבֵּה, הַפֶּךְ רִצּוֹן הַמְקַטְרָגִים,

זרע שמשון המבואר

וְשָׁלוֹם וְעֵשֶׂר, בְּדֹאֵיתָא בגמרא ביבמות (סב, ב)³⁵.

ובמה שהטובה והעושר וכו' נקראו 'שלל', יש לדקדק, שלשון זה שייך למה שהאדם לוקח לעצמו מאויבו בעל כרחו, ולכאורה לא מדובר כאן בכגון זה. ויש לבאר, שהוא לפי שְׁהַמְקַטְרָגִים לֹא הָיוּ רוֹצִים שְׁהָאָדָם יְהִי שְׂרוּי בְּמוֹכָה, כְּמוֹ שְׁדַרְשׁוּ וְ"ל סוּד הַפְּסוּק (דברים כ, יד) 'וְאָכַלְתָּ אֶת שָׁלֹל אוֹיְבֶיךָ' - מה שתזכה לכל הטובות, נקרא 'שלל' שנלקח בעל כרחם של המקטרגים³⁶. וכמו כן, זה שישא את

ה'אשת חיל', יזכה שִׁיתְהִי לֹא מְמוֹן הַרְבֵּה, והיינו הַפֶּךְ רִצּוֹן הַמְקַטְרָגִים, וְיִהְיֶה נִקְרָא כְּאֵלּוּ הוּא זֹכֵה בְּשָׁלֹל שְׁלָהֶם, ולכן כתוב וְשָׁלֹל לֹא יִחְסֹר³⁷.

ועוד - טעם נוסף, שהטובות שיוזכה בהן נקראו בפסוק 'שלל', לפי ש'שָׁלֹל' (360), הוא בגימטריא ה' פְּעֻמִּים 'חֶסֶד' (72), ובא הפסוק לרמז בכך, שְׂאִישׁ זֶה שֵׁנֵשׂא 'אשת חיל', יִזְכֶּה לְהִיּוֹת מְשַׁפֵּעַ מִכָּל הַחֲמֻשָּׁה חֶסְדִּים הִידוּעִים³⁸, והיינו הַפֶּךְ דַּעַת הַמְקַטְרָגִים, שְׁכָּל חֲפָצִים הוּא לְהִשְׁטִיז - לקטרג ולְעוֹרֵר הַדִּין - לתבוע שיתנהג

ציזונים ומקורות

ברכה וכו', בלא עושר, כמה דאת אמר 'בטח בה לב בעלה ושלל לא יחסר'. לג. ראה מעין החכמה [ספר קבלה קדמון] (ד"ה עוד צירוף, עמוד לג. סוד אלופי בני עשו, ענין האלוף העשרים ואחד, עמוד נא) שמבואר כן בדבריו. לד. וראה עוד מה שכתב רבנו בפרשת לך לך (אות כז) וזה לשונו, ודייק לומר 'שלל', על דרך 'ואכלת את שלל אויביך', שהמקטרגים שהם האויבים של אדם, לא היו רוצים שיתעשר. לה. ראה בפירושו הרמ"ז [על הזוהר (ח"ב כב, ב) 'ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע לעם הזה והצל לא הצלת את עמך' (שמות ה, כג), מאן הוא דיימא כדן, אלא משה דיידע דהא דרגא אחרא עלאה זמין ליה, אמר רבי יצחק, בשירותא דאתייהב ליה ביתא פקיד לה, כבר נש דפקיד לביתה, ואמר כל מאן דבעי בלא דחילו, וז"ל, פקיד ליה,

לפני ולפנים, וכפי שפירש כאן רבנו הכוונה, שנקראו תכשיטין אלו פנינים מלשון לפני ולפנים, מקום ששם מניחים אבנים יקרים אלו, וממילא כל ענין הפנינים רומז לענין לפני ולפנים. לב. לשון הגמרא, אמר רבי תנחום אמר רבי חנילאי, כל אדם שאין לו אשה, שרוי בלא שמחה בלא ברכה בלא טובה. בלא שמחה, דכתיב (דברים יד, כו) 'ושמחת אתה וביתך'. בלא ברכה, דכתיב (יחזקאל מד, ל) 'להניח ברכה אל ביתך'. בלא טובה, דכתיב (בראשית ב, יח) 'לא טוב היות האדם לבדו וכו'. רבא בר עולא אמר, בלא שלום, דכתיב (איוב ה, כד) 'ויידעת כי שלום אהלך ופקדת נון ולא תחטא', ע"כ. ויתכן לומר, שרבינו מפרש שטובה' שכתוב בגמרא שם, היינו עושר. ובזוהר חדש (פרשת חוקת סב, א) כתוב, כל השרוי בלא אשה, שרוי בלא טובה וכו' בלא

מאמרם ד"ר
אין תבונה
מצויה בתוך
ביתו של
אדם אלא
בשביל
אשתו

[וְלֹא־בָרַם הַיְטִיב בְּעִבּוּרָהּ] (בראשית יב, טו).
וְהַטַּעַם שֶׁהַבְּרָכָה בָּאָה לְאָדָם דּוֹקָא
בְּשִׁבִיל הָאִשָּׁה, הֵינּוּ לְפִי שֶׁהָאִשָּׁה טוֹבָה
נְאֻמָּנָת לְבַעֲלָהּ, לְפִיכָךְ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא שׁוֹלֵחַ לְבַעֲלָהּ בְּרָכוֹת עַל יְדֵהּ,
בְּרַכְתֵּיב (משלי כח, כ) 'אִישׁ אֲמוֹנוֹת רַב

'נְמַלְתָּהּ טוֹב וְלֹא רָע'. קִשָּׁה, דָּאָם
הוּא טוֹב, פְּשִׁיטָא דְאִינוּ
רַע. וַיֵּשׁ לֹאמֵר, דְּאִמְרִינֵן בְּמִצְעָא פֶּרֶק ד'
(נט, א), 'שְׁאִין הַבְּרָכָה מְצוּיָה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ
שֶׁל אָדָם אֶלָּא בְּשִׁבִיל אִשְׁתּוֹ, שְׁנַאֲמַר
(יחזקאל מד, ל) 'לְהַנִּיחַ בְּרָכָה אֶל בֵּיתְךָ'

זרע שמשון המבואר

מְצוּיָה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ שֶׁל אָדָם אֶלָּא בְּשִׁבִיל -
בזכות אשתו, שְׁנַאֲמַר (יחזקאל מד, ל) ^ט ('לְהַנִּיחַ
בְּרָכָה אֶל בֵּיתְךָ'), [וְלֹא־בָרַם הַיְטִיב
בְּעִבּוּרָהּ] (בראשית כ, טו).^ט וְהַטַּעַם שֶׁהַבְּרָכָה
בָּאָה לְאָדָם דּוֹקָא בְּשִׁבִיל הָאִשָּׁה, הֵינּוּ לְפִי
שֶׁהָאִשָּׁה שְׂהִיא טוֹבָה, הֵרִי הִיא נְאֻמָּנָת
לְבַעֲלָהּ - נשמרת מכל עסק עם שאר
האנשים, וגם אינה גוזלת את ממון בעלה,
וְלְפִיכָךְ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹלֵחַ לְבַעֲלָהּ
בְּרָכוֹת עַל יְדֵהּ, בְּרַכְתֵּיב (משלי כח, כ) ^ט 'אִישׁ

הַקַּב"ה עִם בְּרִיתוֹ בְּמִדַּת הַדִּין וְיַעֲנִישֵׁם עַל
חַטֵּאֵיהֶם, שֶׁהוּא הֵיפֶךְ הַחֶסֶד, חָס וְשָׁלוֹם.
הַבַּעַל זֹכֵחַ לְבִרְכוֹת בְּזִכּוֹת אִשְׁתּוֹ הַנְּאֻמָּנָת לוֹ
'נְמַלְתָּהּ טוֹב וְלֹא רָע', קִשָּׁה - יֵשׁ
לְהַקְשׁוֹת עַל כִּפּל לְשׁוֹן הַפְּסוּק, שֶׁהִיא אִשְׁת
חֵיל' גּוֹמֵלֵת לְבַעֲלָהּ טוֹב וְלֹא רָע, דָּאָם
הוּא טוֹב, פְּשִׁיטָא דְאִינוּ רַע, וְאִם כֵּן
לְכַאוּרָה תִּיבּוֹת 'וְלֹא רָע' מִיּוֹתְרוֹת.^ט
וַיֵּשׁ לֹאמֵר, בְּהַקְדָּם מַה דְּאִמְרִינֵן בְּגַמְרָא
בְּבֵא מְצִיעָא פֶּרֶק ד' (נט, א) ^ט, 'שְׁאִין הַבְּרָכָה

ציונים ומקורות

בתוך ביתו של אדם אלא בשביל אשתו, שנאמר
(בראשית יב, טו) 'ולאברם הטיב בעבורה', והיינו
דאמר להו רבא לבני מחווא, אוקירו לנשייכו כי היכי
דתתעתרו [כברו את נשותיכם, כדי שתתעשרו].
לח. לשון הפסוק, 'וראשית כל בכורי כל וכל תרומת
כל מכל תרומותיכם לפנהיגים יהיה וראשית ערסותיכם
תתנו לפנהיג להניח ברכה אל ביתך'. אך נראה שיש
כאן טעות סופר, לפי שבגמרא הובא רק הפסוק
שנוסף בסוגריים. ובתורת חיים (ב"מ שם ד"ה שאין)
ציין שכעין זה מבואר ביבמות, השרוי בלא אשה,
שרוי בלא ברכה שנאמר 'להניח ברכה אל ביתך'.
ועיין שם שביאר הטעם על פי דברי זוהר.
לט. לשון הפסוק, 'ולאברם הטיב בעבורה ויהי לו
צאן ובקר וחסדים ועבדים ושפחות ואתנת וגמלים'.
מ. ראה בדברי רבנו פרשת לך לך (סוף אות יב),
שכתב כן. מא. לשון הפסוק, 'איש אמונות רב
ברכות ואין להעשירי לא יגקה'.

פירוש, המשיך עליה אור 'פק"ד' שזו היתה נבואתו
וכו', ועל זה נאמר (תהלים סח, יג) 'ונות בית תחלק
שלל', גימטריא ה' חסדים, שלקחה חלק בהם בדרך
שלל וכו', כמבואר באוצרות חיים (עמוד צו, א)
ובעץ חיים (של"ח פ"ג). ע"כ. ובכתבי האר"י מובא
כי 'חמשה חסדים' היינו חמשה שמות הוי"ה שמצד
החסד, שמספרם ק"ל. כי הרעת דזעיר אנפין יש בו
חמשה חסדים וחמשה גבורות, והם עשרה הוי"ות,
בגימטריא ר"ם. ראה עוד בשער מאמרי רשב"י (פרשת
בראשית ופרשת שלח לך). וכתבו בספרים הקדושים,
כי החמשה חסדים ממתיקים את החמשה גבורות,
ומשם נשפע הטוב. לו. נראה שהאלשיך והמצודת
דוד כבר נשמרו מקושיא זו, שפירשו, בכל ימי חייה
כאשר בעלה היטיב עמה גמלה לו טוב לעומת
הטובה, אבל אם עשה לה בעלה רע, לא גמלה לו
כמפעלו. לו. לשון הגמרא, אמר רבי חלבו, לעולם
יהא אדם זהיר בכבוד אשתו, שאין ברכה מצויה

וְקִשְׂר הַפְּסוֹק הוּא כָּךְ, גְּמַלְתָּהוּ טוֹב' דְּהֵינּוּ הַטּוֹב וְהַבְּרָכָה שְׁבָאָה לְבֵית בְּעֵלָה עַל יְדָה. וְלָמָּה הַבְּרָכָה בָּאָה דְּוָקָא עַל יְדָה, 'וְלֹא רַע', מִשּׁוּם שְׂאִינְהָ עוֹשֶׂה שׁוּם רַע, וְאִינְהָ מוֹעֵלַת בְּבַעֲלָהּ.

זרע שְׁמִשׁוֹן הַמְּבוּאָר

לאנשים אחרים, לכך כְּתִיב (במדבר ה, יב) ¹⁰ 'וּמְעֵלָה בּוֹ מְעַל' – שהיא גורמת לו להפסיד את ממונו, והיינו להיפך מאשה טובה שעל ידה נשפע טוב לבעלה ¹¹.

רמז בפסוק שהאשה הכשירה
גומלת טוב לבעלה

וְקִשְׂר הַפְּסוֹק הוּא כָּךְ, גְּמַלְתָּהוּ טוֹב' דְּהֵינּוּ שֶׁהָאֵשֶׁת חֵיל, גּוֹרֵמַת לְהַטּוֹב וְהַבְּרָכָה שְׁבָאָה לְבֵית בְּעֵלָה עַל יְדָה – בְּזִכְוֹתָהּ. וְאִם תִּשְׁאֹל, לָמָּה הַבְּרָכָה בָּאָה דְּוָקָא עַל יְדָה, הַתְּשׁוּבָה לִכְךָ הִיא, 'וְלֹא רַע', מִשּׁוּם שְׂאִינְהָ עוֹשֶׂה שׁוּם רַע, וְאִינְהָ מוֹעֵלַת בְּבַעֲלָהּ, אֵלֹא הִיא נֹאמַת לוֹ ¹².

ציזנים ומקורות

מַעַל. מה. כפשוטו פירוש הפסוק הוא שהיא מועלת לבעלה על ידי שמזנה עם איש אחר, וכפירוש רש"י שם. אך נראה שרבינו הוקשה לו שלשון מעילה מציינו רק בממון, ולכך מפרש שמעילה זו הוא גם ענין ממוני, וכענין מעילה בקדשים דהיינו שמשנה ומעביר ממון הקדש לחול. וכמו כן בסוטה, על ידי שאינה נאמנת לבעלה ונבעלת לאחרים, היא גורמת להפסיד ממון בעלה, כי מחמתה אין הברכה שורה בהם. והוא חידוש גדול. ויש להביא סמך לפירושו של רבנו דברי המדרש (במדב"ר ח, ט) וז"ל, ולכך כתיב בסוטה בעת ששוכבת עם אחר 'ומעלה בו מעל', ב' מעילות הללו למה, אחת שהיא משקרת בהקב"ה, והשנית שהיא משקרת לבעלה, כיצד משקרת לבעלה, שהיא אומרת על הממזר שהוא בנו, ואינו בנו, והוא יורש את נכסיו, עכ"ל. הרי שגם המדרש מפרש שהמעילה לבעלה הוא ענין ממוני. מן כלומר,

בְּרִכּוֹת', וְאִמְרִינוּ בְּמִדְרַשׁ פְּרִשְׁתַּי פְּקוּדֵי (שמו"ר נא, א), כָּל מִי שֶׁהוּא נֹאמֵן, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹלֵחַ בְּרִכּוֹת עַל יְדוֹ. וּבִסּוּטָה שְׂאִינְהָ נֹאמַנְתָּ, כְּתִיב (במדבר ה, יב) 'וּמְעֵלָה בּוֹ מְעַל'.

אִמּוֹנוֹת רַב בְּרִכּוֹת' – הַמִּתְעַסֵּק עִם הַבְּרִיּוֹת בְּאִמּוֹנָה וְאִינוּ מֵרַמֵּה אוֹתָם, זוֹכֵה לְהַרְבֵּה בְּרִכּוֹת, וְאִמְרִינוּ בְּמִדְרַשׁ פְּרִשְׁתַּי פְּקוּדֵי (שמו"ר נא, א) ¹³ עַל פְּסוֹק זֶה, כָּל מִי שֶׁהוּא נֹאמֵן, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹלֵחַ בְּרִכּוֹת עַל יְדוֹ לְכָל הַנִּכְסִים שֶׁהוּא מוֹפְקֵד עֲלֵיהֶם לְשִׁמְרָם. וְגַם הָאֵשֶׁת מוֹפְקֵדַת לְשִׁמּוֹר אֶת נִכְסֵי בַעֲלָהּ, וְכֵן צְרִיכָה לְהִיּוֹת נֹאמַנַת לוֹ שֶׁלֹּא לְהִתְעַסֵּק עִם אַנְשִׁים אַחֲרִים, וְלִכֵּן אִם הִיא אֵשֶׁת נֹאמַנַת, הַקְּב"ה שׁוֹלֵחַ עַל יְדָה בְּרִכָּה לְנִכְסָיו ¹⁴.

וּבִסּוּטָה - הַמְזַנֶּה עִם אַחֲרִים, כִּיּוֹן שְׂאִינְהָ נֹאמַנַת לְבַעֲלָהּ, אֵלֹא נִבְעֵלַת

מִב. לשון המדרש, 'ואלה פקודי המשכן' (שמות לח, כא), כך פתח רבי תנחומא בר אבא, 'איש אמנות רב ברכות', אתה מוצא כל מי שהוא נאמן, הקדוש ברוך הוא מביא ברכות על ידיו וכו', 'איש אמנות' זה משה, שהוא נאמנו של הקדוש ברוך הוא, שנאמר (במדבר יב, ז) 'לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא', הוי 'איש אמנות רב ברכות' שכל הדברים שהיה גזבר עליהם היו מתברכים לפי שהוא נאמן. מ.ג. נראה שבכונה הביא רבינו גם את המדרש, לפי שמהפסוק עצמו 'איש אמנות רב ברכות' מוכח רק שהאיש הנאמן בעצמו זוכה להרבה ברכות בזכות נאמנותו. אבל במדרש מבוואר שגם הדברים שמשם היה רק גזבר עליהם, התברכו בזכותו, וכמו כן נכסי האיש מתברכים בזכות אשתו, שהיא כמו גזבר עליהם. מד. לשון הפסוק, 'יִבְרַךְ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְאִמְרַתְּ אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ כִּי תִשָּׂא אֶשְׁתּוֹ וּמְעֵלָה בּוֹ

וְאִם תֹּאמַר, וְאִיךָ יִבְחֹן הַבַּעַל שֶׁהַבְּרָכָה בָּאָה לוֹ בְּשִׁבִיל אֲשֶׁתוֹ וְלֹא בְּזִכּוֹתוֹ. מִשּׁוֹם הֵבִי, הוֹסִיף 'כָּל יְמֵי חַיֶּיהָ', שֶׁבְּשִׁתְּמוֹת הַיָּא, תִּפְסַק הַעֲפָה, וְעֵי"ש.

זרע שמשון המבואר

כשהאשה מתה

מתברר שכל הברכות שבבית היו בזכותה ואם תאמר, ואיך יבחון הבעל שהברכה באה לו בשביל אשתו שהיא נאמנת לו, ולא בזכותו - בזכות מעשיו הטובים, משום הָבִי הוֹסִיף הפסוק, 'כָּל יְמֵי חַיֶּיהָ', שכיון שהברכה מצויה בביתו בזכות אשתו, הרי היא שורה רק כל זמן שאשתו חיה, שֶׁבְּשִׁתְּמוֹת הַיָּא, תִּפְסַק הַבְּרָכָה

מביתו, כמו שפרש רש"י על הפסוק (בראשית כד, טו) ^{טו} 'וַיִּנָּחֵם יִצְחָק אַחֲרֵי אִמּוֹ', שֶׁבְּשִׁתְּמוֹת הַיָּא, פְּסָקָה הַבְּרָכָה מִן הַעֲפָה, ואז התברר שהברכה היתה שורה בעיסה רק בזכותה ^{טו}, והיינו אף שהיה אברהם קיים, והיה אפשר לומר שהברכה שורה בביתו בזכותו, מכל מקום הוברר שהברכה היתה שורה בעיסה רק בזכות שרה. ועיי"ש.

ציונים ומקורות

ויקח את רבקה ותהי לו לאשה ויאקה וינחם יצחק אחרי אמו. מה. לשון רש"י, 'האהלה שרה אמו ויביאה האהלה', ונעשית דוגמת שרה אמו, כלומר, והרי היא שרה אמו, שכל זמן ששרה קיימת, היה נר דלוק מערב שבת לערב שבת, וברכה מצויה בעיסה, וענן קשור על האהל, ומשמתה פסוק, וכשבאת רבקה חזרו.

ולא רע' אינו המשך לגמלתהו טוב' שהאשה גומלת לו רק טוב ולא רע, שאם כן יש לדקדק בכפילות שבפסוק וכמו שהקשה רבינו, אלא ש'ולא רע' היא הסיבה למה ש'גמלתהו טוב', וכלומר, היאך האשה גומלת טוב לבעלה, על ידי שהיא 'ולא רע', אלא נאמנת, ו'איש אמונות' גורם שיהיה 'רב ברכות'. מזו. לשון הפסוק, 'וַיִּבְאֶה יִצְחָק הָאֵהָלָה שָׂרָה אִמּוֹ

התפילה העיווחדת שכתב הזרע שעשון שניסוגל לצציאת שידוך

מספר הרב ש.ג. מחשוכי הלומדִים כִּישִׁיבַת מִיר כִּירוּשָׁלַיִם:

מאז שנודע לי על מעלת הלימוד בתורת זרע שמשון קבלתי על עצמי שמלכך הלימודים הקבועים שיש לי בספר, אלמד ככל סעודת שבת קטע מתוך חידושי ותורתו, שבכך גם בני משפחתי הסועדים עמי יזכו להתכשם מאור תורתו ומסגולת הלימוד בו, וכן האודחים שסמוכים על שולחני מדי שבת בשבתו, שרבים מהם עדיין לא שמעו על חשיבות הלימוד בספר, ובכך אני זוכה להיות נמנה בין מזכי הרבים.

באחד השבתות כשהתארחתי אצל אחד מקרובי משפחתי, שהיה להם שני ילדים מכוברים מאד שכבר עברו את גיל השלושים מזמן, ועדיין לא זכו למצוא את זיווגם, אמרתי לעצמי מן הראוי שגם השבוע לא אשנה את קביעותי, וגם כאן אלמד בתורתו של הזרע שמשון בכדי שזה יועיל לזכות עבור הבנים המכוברים המצפים לישועה למצוא את השידוך הראוי להם.

התחלתי בלימוד הקטעים הראשונים שבפרשת חיי שרה שמפרש רבנו את פסוקי האשת חיל ומתאים ללימוד בכל ליל שבת, שכתובם מזכיר רבנו את דברי הרמ"ע מפאנו על האופן שראוי להתפלל מי שרוצה למצוא את זיווגו, שיתפלל על ענין ה'זיווג העליון' ובכך יזכה שיתקיימו בו מאמר חז"ל כל המתפלל על חברו הוא נענה תחילה עי"ש. המשתתפים בסעודה נהנו מאד מהפגנים המיוחדים של הזרע שמשון, ואני בליבי נשאתי תפילה לפני רבון העולמים שבזכות הלימוד בתורתו של האי גברא רבא חסידא קדישא יזכו לישועה בקרוב ויזכו לבנות את ביתם. לאחר תקופה של כחודשים באה הבת הגדולה בכרית האירוסין בתאריך ו' אלול. זוגתי ותחילי ששמה לב להתאריך המיוחד הזה, שבו חל יום ההילולא של רבנו הזרע שמשון ז"ע, אמרה לפני הכלה כמסיחה לפי תומה, שתשים לב שהיום שבו היא מתארסת זה יום מיוחד, בהיות שיום זה הוא יום פטירתו של הצדיק הקדוש שחיבר את הספרים המסוגלים 'זרע שמשון' ו'תולדות שמשון'. ברגע שהכלה שמעה ממנה מילים אלו, היא נדהמה והשתוממה! ולא יכלה להמשיך בדיבורה מרוב התרגשות. זוגתי שעמדה כנגדה התפלאה לא פחות ושאלה אותה בתמיהה, מה קרה?! מה נבחרת כשאמרתי לך שהיום הוא יום היארצייט של הזרע שמשון?!

הכלה השיבה לה דבר פלא: את זוכרת לפני כמה חודשים שאכלתם אצלנו בליל שבת, ובעלך היקר הקריא קטעים מתוך הספר 'זרע שמשון'?! בתוך הדברים הוא הזכיר את דברי ה'זרע שמשון' בשם הרמ"ע מפאנו זצ"ל, שראוי לאדם להתפלל עבור 'זיווג העליון', ובזכות זה יזכה שיענה תחילה. מאז ששמעתי את הדברים המפליאים האלו, התחלתי להתפלל בדרך זו, אף שאין לי שום מושג מה הוא עומק ענין זה, שכודאי הכוונה על דברים שנשנים ביותר, אולם אני התפללתי בתמימות כפי המילים שכתב הזרע שמשון מבלי שום שינוי, וקיותי שבזכות תפילה זו אזכה שידרמן בפני זיווג הגון בקרוב. כימים אלו שכאופן פלא אני זוכה להתארס לאחר כל הייאוש והצער שעברו עלי רבות בשנים, אני בטוחה שאני זוכה לכך רק מחמת העצה הנפלאה שלמדתי מתוך ספרו של הזרע שמשון, ובזכות שקיימתי את זה 'הלכה למעשה' יום יום. והרגע כשאני שומעת שהיום זה יום ההילולא שלו, הדבר מפליא אותי שבכעתיים, כי אני מרגישה בכך רמז ואת מהשמים, על זכותו של הזרע שמשון ותורתו שהם עמדו לי לזכות ולמליץ, לקיים מה שכתב בספרו ושזוכה להגיע לישועה טובה זו. יהי רצון שאכן יתעורר הזיווג העליון, ונזכה לגאולה שלימה במהרה, ויהיה שמחה בכל העולמות.

לומד בתורת זרע שמשון

רוצה להבין יותר?!
 מעונין לשמוע ווארט קולע
 בענייני הפרשה?!
 רעיון קצר ונפלא בענינים אחרים?!
 שיעור תמציתי על דרוש שלם?!

בלשון הקודש * באידיש
 באנגלית * בצרפתית

קול זרע שמשון

ארץ ישראל
 02-80-80-600

ארה"ב
 716-229-4808

לונדון
 0333-300-2515